

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστόν και πρώτον ἀειμόδιους χρόνον
τήν κλεινὴν οἰκουμένην γῆν Παρθενώνων.

Χίλια κ' ἐτηκόδο πένης,
τὰ νοουόμε κ' ἐν ακουμένειται.

Τῶν ἔρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τὸ ἔβράγκα εἶναι μ ὄνο.
Γιὰ τὰ ξένα ἄμας μέρα—δ ἕ κα ἔβράγκα κα' ἴσ τὸ χ ἔρι.

Εἰς γνώσιν ἔφορον παντός εὐμοδίου τσελεπὴ
ὅτι παλοῦμεν ὄματα «Ρωμιοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ἄσπορος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν δὲ πληρῶν δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ἰουλίου τριάντα,
συνήθη συμπάντα.

Ποῦντος ἐτηκόδο τρία,
ζέστη και φιλοπατρία.

Μία νυκτὴ
'στὴ Βενετία.

Φ.—Κότταξε τὴν Βενετία, κῦττα μία γονδολιέρα...
δὲν μοῦ λέε, βρε Περικλέτο, πῶς βροθήμα' ἔδω πέρα;

Π.—Μη' ἐγὼ καλὰ δὲν ξέρω...
κῦττα κ' ἔταν γονδολιέρο.
Κόττα πέρα τὰ κανάλια,
τὰ γεφύρια τὰ πλατεῖα...
τί μάς ἤλθε' στὰ νεράλια
κ' ἤλθαμε' στὴ Βενετία;

Φ.—Μήπως ὄνειρο μονάχα
εἶναι τοῦτο, φίλε χάχα;
Μήπως πλάνος φαντασία,
Περικλέτο, μάς πλανῶ;
μήπως μόνον ὄντασια
'μπερὸς' στὰ μῦθα μας περνῶ;

Π.—Κ' ἄμας τώρα περπατῶ
'στὴν ὄρατα Βενετία,
και τραγῶρα μου νυκτὴ
τοῦ Σάν-Μάρκο τὴν πλατεῖα

Νὰ κ' ἐκεῖνο, καιοδήσῃ,
τὸ περιφρημο Περονιάρι,
σύμβολον περικλιτῶν
τῶν ἀρχαίων Ἐνετῶν.

Πόσῃν δόναμιν δηλοῖ
τί καιροὺς ἀναπολεῖ

Πῶς λαμπρὰ παρήλαον ἐτη!..
χαῖρε, λέον' Ἐνετῆ...
πᾶμα, Φασουλὴ κουτῆ,
τὰ τοῦ πρᾶσαμε τὴν χαιτῆ.

Σίμωσέ το, φοβητόσῃ,
μὴ φοβῆσαι τὸ λεγονιάρι,
ποῦταν μὰ φορὰ τρασὸ,
και δὲν εἶναι ζωντανὸ.

Σὺ τῶν Ἀθηρῶν ὁ λέων,
ὁ μὲ λέοντας παλαιαν,
και πατῶν τοὺς ὀσαθάροους,
οἰμωσὸ το μετὰ θάρρους.

Σὺ ποῦ ἐτρόμαξες τοὺς Αἴμους
κ' ἔβρουχίθῃς γιὰ παλιμούς
μὲ τοσοῦτους θερμοαίμους.

Πῶς θ' ἀφήσῃς σὸ τὸ πρῶτο τῆς φενγιάλας παλληκῆρι
ἕνα ψεύτικο λεγονιάρι
τὸν δέρα γὰ σοῦ πάσῃ;

Φ.—Χαῖρε, λέον τοῦ Σάν-Μάρκο... σὲ γνωρίζω, σὲ γνωρίζω,
κ' ἀπορημένος σ' ἀντιπρόσω.
Ἄν και σήμερον ἀνάμα
σείσης ἕνας κολοσοῦς
και φρεκτῶν ἀνοήτους στόμα,
δὲν σὲ σπάζομαι ποσοῦς

Ἄν μ' ἐτρόμαξαν ποτὲ μόν μη' ἐπὶν' οἱ μνηστῆροι
ταύρων κοροβατιώνταν,

μήτ' ἐκεῖν' οἱ βρυχηθῶσι
τῶν βουλευτικῶν λέοντων.

Μήτε λέοντες καὶ ταυροὶ
μὲ φοβίζουσι Παισιῶν,
μήτε μὲ σπαίλταις γαυροὶ
στρατηγῶν τῶν κρεββατιῶν.

Ἐμείνα ψυχρὸς σὰν λίθος
μπαρὸς οἱ βρυχηθῶσι στομάχων,
δὲν μ' ἐφρόβισε τὸ πλῆθος
ναυτικῶν ἀστακομάχων.

Εἶδα μπαρὸς τοὺς φτερωτοὺς
τῶν Ρωμηῶν σταυραετοὺς
μὲ ταροῦχι καὶ μὲ λάροσ,
καὶ δὲν μ' ἐπίμασε τρομάρα.

Μήτε Μπέδες κ' Ἀγάδες,
μήτε τῶν κοινῶν φαγάδες
δὲν μ' ἐπτόησαν σπιλινοί.

Μήτ' ἐντὸς τῶν καρφενέδων
φιλοπατέρες Ἑλληνοπαίδων
φιλοπατέρες καπνοί.

Δὲν μ' ἐξέπληξαν, πτωχεῖ,
μήτε βρόντοι κ' Ἰαχίαι
Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων.

Μήτε τὸ γκωστόδ καμίνι,
κ' ἀνδραγαθησάντων σμήνη
καὶ φαντάσματα προγόνων.

Πάντ' ἀφόβως ἀτειλῶ τοὺς προπάλους καὶ πατέρας,
ποδρχοῦσαι σ' ἐμὲ τὸ τέρας
μὲ τὸν ἥλιο τῆς ἡμέρας
καὶ μὲ τὰστρα τῆς ἐσπέρας.

Καὶ πηδῶντες μὲ κυκλόουσι
καὶ συχρὰ μὲ φρακιδόουσι
καὶ μὲ τῶνα κ' ἄλλο χέρι
πρωτῶ, βράδου, μεσημέρι.

Δὲν μοῦ' ὄλεψε τὰς φρένας
Ἡρακλῆς ἢ Γηροῦσης,
δὲν μ' ἐτρόμαξε κανέννας,
μήτε κ' ὁ Κολοκοτρώνης,
δπου' σὶ ἄλογο καρβάλα μὰς γενεῖ
πολέμου μένος δίχως νάντα πληρωμένους,
κ' ἀγαγαῖς ὁ Σῶχος κἀνεῖ
μετὰ τοῦ Καρακατοσήνη.

Δὲν μ' ἐτρόμαξε κ' ὁ Ράλλησ σὰν ἰσκαπόθῃ μὲ τὸν Ροῦφο,
ποῦ παρόρημο δὲν θέλει...
δὲν μ' ἐτρόμαξε κ' ὁ Κόντης, σὰν ἀφῆρεσε τὸν σκουφοῦ,
ποῦ φορῶν οἱ Μασαγέλοι.

Εἶδ' ἀφόβως ἐξημμένον
ἴσον πλῆθος δὲν - Κιζώων
τῆς συγγχερόουσι κοινωσίας.

Εἶδ' ἀφόβως στηλωμένον
καὶ τὸν λέοντα τὸν πρῶτον
τῆς ἐνδοῦου Χαιρωνείας.

Δὲν μ' ἐτάραξε καρδύλου τῶν θεσμών ἢ τρικυμῖα
μὲ τῶν λόγων τὰς βροντὰς,
δὲν μ' ἐτάραξε καὶ μία
φιλικὴ δεκαπεντὰς,

δπου' βάλθημε νὰ σώσῃ τοὺς θεσμούς τοῦ Βασιλεῖου
μὲς' στὸ Μελιθρον' Ἰλιου.

Μὰ κ' αὐτὴ σὰν μπουρμπουλήθρα κ' ἄψε σβύσε διελύθη
κ' ἔλυθησαν πολλοί,
κ' ἀνεκράσανταν τὰ πλῆθη:
νίνδυνος μὰς ἀπειλεῖ,
καὶ μὰς ἀφῆσαν σὰν πρῶτα,
καὶ' στοῦ Σίημαν τὰ πικρότα
ἔξοσασαν τὰ θεοσῶτα.

Δὲν μ' ἐτάραξαν σειμοί,
καὶ στρατῶν ὀργανοσμοί,
πρὸ παντὸς προβιβασμοί.

Μήτε πλοῦτη, μήτε ταίεμα,
μήτ' Ἐγγλέϊες μὲ γροῦπο,
μήτε Μάνλιχερ τουφέκια,
ποῦ θὰ φθάσουσι δροσοῦπιο.

Δὲν μ' ἐθάμβωσε καμμία πρὸς βελτιωσίν εὐπῆ,
μήτε ναυπηγῆσις Στόλων,
μήτε ὁ ἀτμοελασίδας ἔγκαιρος μετατροπῆ
Γαλλικῶν τορπιλλοβόλων
χάριν τοῦ λαθρομπορίου,
μόνου κλάδου σωτηρίου.

Δὲν μοῦ' σήκωσε τὴν τρίχα καὶ τοῦ Ράλλη μὰ φωνῆ,
ποῦ μὰς ἔκοικε τρανῆ
μπουγαδούλα πῶς εἶναι τοῦ Ναυστάθμου τὰ καρφίβα
καὶ γ' αὐτὰ πληθρόουσι φόρους τὰ Ρωμαικά κουντάβια.

Δὲν μοῦ' σήκωσε τὴν τρίχα κἀπε παχυμουλαράτος,
ποῦ βαστῆ χροσὸ μὲ βούλα,
μήτε σκένεις γιὰ τὸ κρᾶτος
καὶ γιὰ τὴν ἀρχὴ τὴν μουῖλα
κἀπε φιλον φαταούλα.

Δὲν μὲ σηκᾶζει μήτε Νόντας εἰς τὰ κύματα καρβάλα,
δὲν μὲ σηκᾶζει καὶ Βουδοῦρης, δπου' πάλεται τὸ πᾶλα.

Μὲ ποδάρα ξαπλωμένα
λέω' στοῦς Ρωμηοὺς σμαμάροσ,
καὶ θὰ φοβηθῶ γιὰ σένα
τὸ λειοντάρι τοῦ Σάν - Μάρκο;

Μὴ φοβάσαι, Πεγκιέτο,
κ' ἔλα τώρα κιδόσσοφ το
μὲ τὸ τρέπιο σιβαλέτο.
Μαρμαρένιο τάχουσι κἀνεῖ
καὶ θαρρῶ πῶς δὲν θαγκᾶνε.

Ὅποταν ἦσαν οἱ χρονοὶ τῆς Βενετίας, χρόνοι
 ἐπὶ στόμ' αἰῶν τοῦ λέοντος, στήν μπρούνα ντὶ λέοντι
 ἔρχαν καθὼς ἔμαθα κατὰ σκοπιὸν καὶ σπέρου
 ἄνδρῶν ἀνόνυμα φοριτὰ γὰ τὸσοῦς, κακομοίρη,
 καὶ τρεῖς φορὰς ἀλλοιμονοὶ καὶ ὁ ἄνδρα καὶ γυναικίνα,
 πῶ δὴ μπλεκε καμμά φορὰ μὲ τὴν Βουλῆν τῶν Ἀθῶν.

Ἔπειν τέτοια τῆς Ἀθήνας ἡ εὐλόγη μαιλαγῶνα
 τῶν Ἐσφῆρα διαβαίτη μὰ Σαηόρα Βενετσιάνῶνα).

9. — Ὁ Σαηόρα γιγατοῦσα, παιγνιδάρα κ' εὐμειδῆς,
 μήπως ἔτιγε νὰ δῆς
 ὅσα κανάλα, ὅσες γερῶρας
 ἔσαν Κόντες τῆς Κερκῆρας,
 μήτε ντό, μήτε γέρο,
 ποὺ θαροῦ πᾶς μοῦζα ἄλλοι
 μὲ τὸν Ἀόγη τὸν Φαλιόρο
 καὶ τὸν Ἀόγη Μοριστιόρο.

(Καὶ τοὺς λέγ' ἡ Βενετσιάνῶνα μὲ χαμλιωμένα μπαῖ,
 καὶ τὸν εἶδα, θὰ τὸν βῆσι μὲς' στὰ Δουκικὰ Παλάτια).

**Ἐξοσθὸς τοῦ Ἰκοροφῆτι
 'στὸ Δουκικὸ Παλάτι.**

Παῖδο το Νουσιόλε... μεγάλη ποιεμῆ...
 τῆς πόρτας ἀνοίγει ὁ Κόντες νὰ μῆνῃ.
 Ὁ Κόντες προβάλλει,
 καθὼς σὺναινεταί...
 ὅσες Ἀόγαι μεγάλοι
 μπροστά του φάνησι.

Ὁ Κόντες εἰς ἔδρα καθίξει χροῦς
 κ' ἀπλόνει μὲ θάμβος τὰ χέρια, πρὸς οὐς,
 καὶ πᾶνει κουβέντας μὲ Ἀόγας γερῶρας,
 ποὺ ἔρχοντο δι' αὐτὸ μανθὰς μακρῶς.

Ἐρχόφης τὸ πνεῦμα του ἀεὶ δόξης ὄπτασαν,
 ἔμπρὸς τῆς σύνορος σταματᾷ,
 κ' ἐκεῖ στὸν ὄροφον κιντῆ
 τοῦ Τιντορέτου τὴν φρενιτὴν δευτέρην παρουσιᾶν
 μὲ τοὺς ἀγγέλους τοὺς χροῦς, κ' ἐκείνους τοὺς διαβόλους,
 ὅπου θὰ πάρον τοὺς Ραμῆρος, χωρὶς στρατοῦς καὶ σὺλλους.

Ἡμέρας ἀνεπλόγη καὶ χρόνους περασμένους
 κ' οἱ Ἀόγῆδες παρήλθον ἔμπρὸς του μὲ τῆβένους.
 Περνᾷ κ' ὁ Ραϊνέρος κ' ὁ Φόσκαρος ὁ γέρος,
 κ' ἀπὸ τὸ Ντουὶ Φόσκαρι τραγοῦδ' ἔνα μέρος.
 Διαβαίνει κ' ὁ Μανρόκνος κ' ὁ Φώσκολος κ' ἐκείνους
 ὁ Μοροζίνης ὁ κλεινός κ' ὁ τρομερός Νουλίφινος.

Κυτᾶει κ' ἔναν ψηλὸν σάν στένα,
 καὶ τὴν ἀρχαίαν Βουλῆν τῶν Ἀθῶν.
 Τὸν ἐνθυμῆθη καὶ μίαν ἑλληνῆ
 μουσηκοῦδὴ Βουλῆν μεγάλην ἀπὸ τοῦ Ντουῦ
 διασώσαν τριαντάξιν, ἀποκίτῃ τὴν ἰα, ἄντινα
 ποὺ νῆπει ποδῶρας ὡς ποὺ νὰ φέγγῃ.

Ποῖα καὶ ποῖα ὄν ἐνθυμῆθη!
 πλοῦτος εὐκλειᾶς ἔμπρὸς ἀπλόται...
 τὸν Κερκῆραϊον τοῦ βοῖθῆι,
 Σάντα Μαρία ντελὰ Σαλοῖτε,